

Jørgen Molin

Kristent Informations Center

HERRENS HÆR MARCHERER

**En praktisk
anvendelig
undervisning
om udrustning til
- og grundlag for -
forbøn for
lokalområde,
by og land**

Neh. 4,11-12: "... også bærerne var bevæbnede. De arbejdede alle med den ene hånd, mens de holdt spyddet i den anden. Og enhver, der byggede, havde sit sværd bundet om lænden, mens de byggede. "

1. oplag 1995

2. oplag i revideret udgave 2009

Copyright © Kristent Informations Center

ISBN nr. 87 88897 67 2

Indholdsfortegnelse

Forord	4
Fra Udrustningskammeret	5
(den fulde rustning)	
Fra Stabskontoret	16
(gennemgang af Ef.6,12)	
Samfundsånd	26
Forudsætninger for kamp	32
Forbøn i praksis	37

FORORD

Ofte møder vi hos kristne det udsagn, at de ikke skal have noget med åndelig kamp at gøre, fordi deres tjeneste er lovsang, barmhjertighed, evangelisation - eller hvilke andre opgaver, der nu påhviler Kristi legeme.

Ud fra Nehemias får vi et klart billede af den åndelige nødvendighed af, at alle arbejdere i Guds rige skal være bevæbnede og rustede til kamp, når fjenden overfalder. Det er ikke et spørgsmål om *hvis*, men det er et spørgsmål om *hvornår*. Som kristne er vi selv medbestemmende, idet en forsvarsløs, ubevæbnet person altid er mere udsat for angreb end den veltrænede, udrustede er.

Så vidt jeg kan se ud fra Skriften, er vi som enkeltpersoner nødt til at være forberedte på at forsvare os med den åndelige udrustning, Gud har givet os. Det er en pligt, der påhviler os allesammen med de øvrige kald og tjenester for Herren, og så har Helligånden givet nogle kampen for - og befrielsen af - de overrumplede og besejrede som netop *deres* tjeneste.

Dette er baggrunden for denne undervisning om udrustningen, der er nødvendig, når "*Herrens hær marcherer*".

Med 'Herrens hær' tænkes der her på hele legemet med dens fulde rigdom, tjenester og udtryksformer. Alle er vi en del af Herrens hær, som rører på sig i denne forberedelse til endetiden.

1

FRA UDRUSTNINGS- KAMMERET

Ap.G. 21,20: *“Broder, du ser, hvor mange tusinde jøder, der er blevet troende, og de brænder alle af iver for loven...”*

De jøder, der her er tale om, er jøder, der er kommet til tro, idet de har hørt kaldet og har gjort op med sig selv, at det er sandt, at Jesus er opstået påskemorgen.

Den religiøse opvågnen resulterede *ikke* i en ægte tro på Jesus som Kristus (Guds svar og opfyldelse af de gamle profetier). De blev grebet af en religiøs vækkelse, og den resulterede ikke i en omvendelse men i en forstærkning af en religiøs tradition.

På apostlenes tid var der en virkelig vækkelsesånd over hele den dakendte verden, og vi ser gennem dette skriftsted, hvordan vækkelsen ikke resulterer i omvendelse, men resulterer i forstærkning af den gamle, traditionelle, dogmatiske gudsdyrkelse. Da jøderne blev ivrige for Gud, forstærkedes deres nidkærhed for loven.

I den hedenske verden møder vi også en ny åbenhed for åndelige spørgsmål, hvilket blandt andet giver sig udslag i et alter for en ukendt gud, som omtales i Ap.G. 17,23.

I de år fandt der en blanding sted mellem den græske gudelære og den romerske afgudsdyrkelse, og i Ap.G kan vi læse om, hvordan flere og flere søgende hedninger var på vej til at blive proselytter.

Dette sidste beviser, hvor stor den åndelige åbenhed var, idet grækere og romere, der var vant til deres egen, ikke særlig forpligtende afgudsdyrkelse, pludselig bliver jødiske proselytter med alle de krav, den gamle mosaiske tro stillede til mennesker. Ikke bare en overholdelse af Loven men også de farisæiske påbud. Det var alvorligt ment, ellers var disse mennesker ikke frivilligt gået ind under dette. At proselytter overholdt alle rituelle påbud, kan vi se ud af Jesu ord i Matt. 23,15.

Præcis som på apostlenes tid, hvor der var en åndelig åbenhed, oplever vi det nu til dags over hele verden. Specielt fra missionsmarkerne og fra lande, der ikke har været gennemkristnet som Vesteuropa, hører vi om masseomvendelser og om tegn og undere.

Dette er fuldt på linie med, hvad vi læser i Ap.G. Denne vækkelsesånd, åndelig åbenhed, er lige så udbredt i Europa - og i Danmark. Det er den Ånd, som driver os til bøn om vækkelse, og som samler Guds folk i

fælles aktiviteter omkring evangelisation og vækkelse. Vi har haft mange store evangelisations- og proklamationsfremstød i Danmark i de sidste mange år, men resultaterne har ikke svaret til forventningerne, og det er et problem. Hvorfor er der ikke sket mere hos os?

Når evangelister - også danske - taler i rene hedningelande, så hører vi om de omvendelser, tegn og undere, som vi alle går og længes efter. Når de samme mennesker taler og bringer det samme glædelige budskab om Jesus Kristus her i Danmark, sker der meget lidt, uanset om det er danskere eller udlændinge, der taler - og uanset hvor lang tids forberedelse i bøn, lovsang, proklamering og reklamering, der har været i gang.

Hvorfor?

Det har for mig været en bøn og et spørgsmål igennem flere år, og jeg har fået åbenbaret nogle årsager, som jeg ved, jeg skal dele med andre.

I modsætning til missionsmarkerne og 'ikke-omvendte' områder, hvor evangeliet nok har lydt, men hvor det ikke har været hele nationer, der bekendte sig som kristne, står vi i Danmark med et land, der igennem ca. 1000 år har været kristent, dvs. bekendt Jesus Kristus som Herre og øverste autoritet over nationen, hvor lovgivningen har været baseret på bibelske principper, og hvor den kristne etik har dannet

grundlaget for nationens livsholdning. Alt dette har været principielle og overordnede karaktertræk. Dette fungerede, indtil frihedslovgivningen kom med grundloven, som satte folketinget - som repræsentanter for folkets vilje - som den ubetingede, øverste autoritet for nationen.

Dette var begyndelsen på den skridning i lovgivningen, som har resulteret i de ugudelige love, der plager vort land i dag.

Danmark er blevet et kristent land én gang, og nu ønsker vi, at det skal ske på samme måde én gang til. Det er *det*, der er problemet.

Jesus siger i Matt. 12,43-45 noget om følgerne af at falde fra troen: *“Når den urene ånd er drevet ud af et menneske, flakker den om i øde egne og søger hvile, men finder den ikke. Da siger den: Jeg vil vende tilbage til mit hus, som jeg er drevet ud af. Og når den kommer, finder den det ledigt, fejtet og prydet. Så går den ud og tager syv andre ånder med, værre end den selv, og de kommer og flytter ind dér. Og det sidste bliver værre for det menneske end det første. Sådan skal det også gå denne onde slægt.”*

Det, vi har oplevet i årevis i Danmark i væksten af okkulte fænomener af satandyrkelse, af råhed, af vold, af fosterdrab, af pornografi - og en vækst, accept og normalisering af homoseksualitet, er altså sammen et resultat af, at Danmarks gamle guder er

flyttet ind, og de har taget syv andre med sig. Alt dette er skriftmæssigt, og det gør, at vi må begynde vor evangelisation på et sted, der er syv gange vanskeligere end dér, hvor der ikke tidligere har været en vækkelse.

Det vil være nærliggende at spørge om, hvorfor der finder vækkelse sted i Sovjet og i mange andre østlande, da de jo også er gamle, kristne lande. Svaret herpå ligger i, at de frie, europæiske lande har valgt *frivilligt* at sige NEJ til Jesus som Herren. Egoismen og selvtilstrækkeligheden er sat i højsædet i stedet for Guds søn. Vi oplever prisen for det nu.

I den 'krig', som kristne har stået i siden den første pinse, har det altid været en selvfølge at beskyttelsen mod fjendens angreb, den kristne rustning, har været komplet og er blevet anvendt. Netop derfor skriver Paulus i Efeserbrevet om rustningens bestanddele, således at vi har en chekliste til brug som en kontrol af vor kampudrustning - ikke alene til forsvar, men også til angreb. Netop dette sidste er en væsentlig mangel i forståelsen af den kristnes kamp, idet mange mennesker giver udtryk for, at *de* ikke skal deltage i den åndelige krig. *Deres* tjeneste ligger på andre områder, eller de ønsker måske at leve et roligt, stille kristen liv (hvis et sådant findes).

Alle har brug for at være iført den fulde rustning for at være beskyttet.

Det er ikke ensbetydende med, at alle skal ud i aggressiv kamp mod 'magter og myndigheder', men enhver, der bekender Jesus som Herre og Frelser, er involveret i kampen og er derfor nødt til at være iført sin rustning.

At udrustningen er vigtig, kan vi se i Luk. 11,21-22: *"Når en stærk mand fuldt bevæbnet vogter sin gård, kan hans ejendele være i fred. Men kommer der en, der er stærkere og overvinder ham, tager han straks alle de våben, som den anden har sat sin lid til, og fordeler byttet."*

Rustningen er iklædning - både til angreb og forsvar, derfor stoler den stærke på sin udrustning. Når Jesus har overvundet den stærke, tager Han først udrustningen fra ham, og derefter uddeler han byttet, løser fanger og sætter fortrykte i frihed. Dette kan kun ske, når den stærke er overvundet og afvæbnet.

For os er påskens budskab om, at Jesus har besejret synd, død og djævel, derfor et vidunderligt budskab.

Det er grundlaget for, at vi overhovedet har en rustning at iføre os. For selv om djævelen er besejret, og hans rustning er frataget ham, så er han ikke desto mindre en formidabel modstander, som vi kun kan besejre, når vi er iført Guds fulde rustning. Her står vi overfor hemmeligheden bag den sejr, vi kan få del i overfor satan og 'magter

og myndigheder', nemlig Jesu fuldbragte værk. Den får vi del i, når vi ifører os den fulde rustning, som Paulus underviser om i Ef. 6,14-17, hvor han gennemgår rustningens syv bestanddele.

SANDHEDEN SPÆNDT SOM BÆLTE

Vers 14a: *“Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden.”*

Vi skal være sande i hele vor livsførelse. Sandheden er en guddommelig adfærdsbestemmelse og er et udtryk for det rette, menneskelige forhold i gudsforholdet, en etisk livskvalitet. Gud og sandhed hører sammen, som det syndige menneske og løgnen hører sammen. Sandhed er et guddommeligt princip, hvor løgnen er det syndige menneskes princip.

Her har vi også de to absolutte modsætninger, Johs. 14,6: *“Jeg er vejen og sandheden og livet,”* og Johs. 8,44: *“... løgner er han og fader til løgnen.”*

Når sandhed er et guddommeligt princip, så får det en betydning for den levende, troende kristne. Det rækker igennem det åbenbarede sandheds ord: *“Jeg er vejen og sandheden og livet,”* og ordet fra Johs. 1,14: *“Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.”*

Det rækker ind i den troendes liv til forvandling, således at løgnen ikke længere er

en livsholdning, men sandheden, den etiske livsholdning fra Gud bliver virkelighed.

Den kristne afskyr løgn, ingen tvivl om det, men er vi os virkelig bevidste, hvor alvorligt små drejninger og fortolkninger er, hvis de ikke er helt sande? Der er et utal af områder i dagligdagen, hvor vi har lejlighed til at vise, hvor nøjeregnende vi er med sandheden.

Et område, der tilsyneladende indebærer fristelser til at pynte lidt på virkeligheden, er vidnesbyrdet. Ofte får det lige 'en ekstra tand', måske for at give det en særlig effekt i en speciel situation. Selv om det er ment godt og gjort for at ære Gud, så er det ikke sandhed. Ligeså gælder det vort lands love, hvor besværlige og urimelige de forekommer os. Så længe lovene *ikke* tvinger os til at handle imod Guds ord, så længe er vi forpligtede til at overholde dem. Et praktisk eksempel på dette var et problem, vi ofte stod overfor i alle årene, hvor vi skrev og redigerede bladet Et Vægterråb, idet mange artikler omhandlede emner, der var beskrevet i tidsskrifter, blade, annoncer osv. Vi behandlede så emnet ud fra Guds ord og kunne citere så meget, som copyright-lovgivningen tillader. Vort blad kunne blive meget mere spændende, hvis vi måtte bruge nogle af de illustrationer, der findes, men der er meget strenge regler for, hvad man må og ikke må, så hvis vi ville være 'sande', skulle vi lade være med at bruge

disse ting, selvom det var fristende, og selvom 'man nok ikke ville opdage det'.

Det ville være nemt at bilde sig ind, at det jo er i Guds riges arbejde, og så kan man bare benytte alt det materiale, man har lyst til. Det går ikke, fordi: Sandheden spændt om livet er den første del af udrustningen, og uden at den er i orden, bliver meget af den øvrige rustning svækket alvorligt.

Den romerske soldats rustning, som Paulus benytter som model, har også bæltet som en vigtig bestanddel, idet påklædningen iøvrigt var løs og flagrende, således at det var nemt at få tag i en del af soldatens klædedragt, hvis ikke bæltet var spændt om lænden for at holde det hele på plads.

På samme måde er det med os. Hvis vi ikke har sandheden til at holde sammen på vore tanker og handlinger, kan vi meget nemt komme derhen, hvor vi er sårbare over for fjendens angreb, fordi der er dele af vore liv, som ikke er i sandheden - og derfor heller ikke under Guds nåde.

Retfærdigheden som brynje

v. 14b: *".... og ifør jer retfærdighed som brynje."*

En væsentlig del af vor udrustning er brynjen, som beskytter vort bryst og vort hjerte - og derigennem yder en beskyttelse for hele vor psyke, så den ikke kan overrumples og besejres af fjenden.

Hvad vil 'retfærdigheden' sige?

Det er Guds retfærdighed, vi skal være iførte, ikke vor egen retfærdighed. Retfærdigheden fra Gud kan kun fås ét sted, og det er ved Jesu kors. Det er den stilling, vi står i, når synd er bekendt og hele vort liv er dækket under Jesu blod (Rom. 3,24-26).

Paulus klargør, at det er en løbende proces at være iført brynjen, fordi den viger fra os, når vi er stædige og ikke vil omvende os fra de gerninger, som Helligånden løbende peger på. Der må være en stadig omvendelse og syndsbevidsthed, så der ikke er noget ubeskyttet sted eller et hul i brynjen.

Villighedens sko

v. 15: *"... tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium."*

Det er den frivilligt valgte lydighed, der sætter os i en agtpågivende lytten til, hvad og hvor vi skal tale, og en villighed til i al vor færd at lade vor afhængighed af Jesus træde frem som et vidnesbyrd om, hvad et liv med Ham bringer med sig af tryk og fred.

Troens skjold

v. 16: *"Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes brændende pile."*

Dette er troen på Jesus Kristus og på, at Han har betalt prisen for os på Golgata. Visheden om, at bekendt synd er slettet

synd, som djævelen ikke kan anklage os for, fordi vi er under Jesu blod, gør, at vi kan stå på troens grundvold og afvise angreb, hvadenten det er anklager imod os, som siger, at vi er håbløse syndere, eller det er angreb på vor psyke, vort legeme, vort ægteskab eller vor økonomi.

Troen på Jesus Kristus som vor Herre er vort skjold og en vigtig del af vor udrustning.

Hvad vi ikke gør af troslydighed mod Jesus er på forhånd dømt til at mislykkes.

Frelsens hjelm

v. 17a: *“Grib frelsens hjelm....”*

“Grib” skriver Paulus, og heri ligger en væsentlig hemmelighed for at kunne få et trygt kristenliv. Uden frelsesvisheden er det ikke muligt at leve trygt. Frelsesvished er ikke en følelse eller en fornemmelse, men det er en klar overbevisning, som vedrører både vor forstand og vort tanke- og følelesliv. Frelsesvisheden modtages i vor forstand, fordi Guds ord siger, at vi er frelste, når *“du med din mund bekender, at Jesus er Herre og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde....”* (Rom. 10,9).

Når vi bekender dette, er vi frelst, og alt, hvad vi skal gøre, er at acceptere Guds ord og tage imod den ‘frelshjelm’ vi får tilbudt af ren og skær nåde.

For at bevare hjelmen på, må vi med vor mund og forstand afvise alle tanker om, at

vi vist ikke er 'gode nok' til at være frelst.

Nej, vi er frelst, når vi tror og bekender. Der er ikke tale om, at vor frelse afhænger af, hvor meget eller hvor lidt vi gør, føler eller tror. Vi er frelst og bevarer frelsens hjelm på vore hoveder, når vi holder fast på bekendelsen.

Åndens sværd

v. 17b: "... og *Åndens sværd*, som er Guds ord."

Åndens sværd er vort våben - både til angreb og forsvar. Det er Guds ord til os om vore rettigheder som Guds børn, og om vore forpligtelser til at stå fjenden imod, ja, bekæmpe ham og overvinde ham. Det er grundlaget for vort kristne liv og vor åndelige vækst.

Ingen går i krig uden, at sværdet er skarptslebent.

Åndens sværd kan kun blive brugbart på én måde, og det er gennem bøn og bibelstudier. Det hjælper ikke at søge tygget kost og udvalgte skriftsteder. Kun en regulær gennemgang og tileggen sig Guds ord sætter os i stand til at bruge *det*, som Jesus gjorde i ørkenen. Han sagde: "Der står skrevet."

Ingen kriger er noget sted, nogensinde, blevet en brugbar soldat uden træning. Vor træning er som al anden træning en udholdenhedsprøve. Vi bliver ikke dygtiggjort uden at ofre noget af os selv. Der er ikke

tale om, at det kun er nogle, der har evner til at læse og forstå, så dette her udelukkende er for *dem*. Nej, her er brug for alle, der vil trænes. Alle vil få, så det dækker deres behov, hvis de trofast arbejder med Guds ord (Jak. 1,5).

Enhver kristen er nødt til at gennemgå den grundlæggende træning i brugen af Åndens sværd for at overleve i tiden, der kommer.

Hertil kommer en specialtræning i at bruge Guds ord, afhængig af hvilke af fjendens områder, vi skal give os i kast med.

Vi kan i KIC ikke angribe fjendens fæstningsværker indenfor forførelse og besættelse, hvis vi ikke bruger tid på at undersøge, hvad Guds ord har at sige om det enkelte område.

I ét tilfæld, i forbindelse med en radio-debat om kinesologi, fortalte kinesologen, da hun skulle forklare kinesologiens virkemåder, at hun benyttede sig af 'kvantefysikken', og hvis jeg ikke havde haft et solidt kendskab til, hvad Guds ord havde at sige om de forskellige fænomener, så havde ordene med, at man brugte kvantefysikken, virket meget overbevisende på alle lyttere. Nu blev det tilbagevist under henvisning til Bibelens tale.

Ikke alle skal have samme træning, men den træning, Gud sætter enkeltpersoner igang med, er til fælles gavn, og vi er hver især ansvarlige for at udnytte den special-

træning, Gud giver vore søskende rundt om.

Dette er skrevet som en opmuntring for at lære den enkelte at iføre sig den fulde rustning.

Vi hører af og til en forkyndelse, som siger, at vi *dagligt* skal iføre os den fulde rustning, men hvis vi dagligt skulle iføre os den, ville det jo betyde, at vi hver aften tog rustningen af. Vi må forstå, at det ikke bare må være en ordremse. Det skal være en livsstil at være iført rustningen.

Når nu hæren er blevet udrustet og er gået i skarp træning, vil vi besøge **Stabskontoret**. Det er der, fjendens styrker analyseres og strategien planlægges.

2.

FRA STABSKONTORET

Dette afsnit i “Herrens hær marcherer” giver et indblik i de dæmoniske magtstrukturer, for at vi kan være i stand til at benytte udrustningen, som blev gennemgået på de første sider, rigtigt.

Igen og igen er det væsentligt at fastslå, at dette ikke er nogen fokusering på satans magt, men det er en viden, vi er nødt til at have, for at kunne få del i Jesu sejr over satan.

Det nytter ikke noget, at vi byder og binder magter og myndigheder i de situationer, hvor det er **omvendelse** fra vort naturlige, kødelige sindelag, der er forudsætningen for at få del i sejren!

DET DÆMONISKE HIERAKI

I sin beskrivelse af ondskabens magtstruktur i himmelrummet bruger Paulus i Ef. 6,12; Ef. 3.10; Kol. 1,16 og 2,10 nogle meget store og indholdsfulde ord. Det er de

samme betegnelser som Bibelens forfattere - herunder også Paulus - benytter, når Jesu Kristi herredømme og autoritet omtales. Paulus gør det, fordi der ikke er andre ord, der dækker den magt og autoritet, som djævelen har i sit hieraki - og over dem, der tilhører ham.

Hermed ønsker Paulus ikke at fremhæve noget af satans magt, fordi få ved bedre end ham, at **satan er besejret på Golgata**. Det, Paulus ønsker, vi skal vide - og gennem Helligåndens inspiration bliver ledet til at fastslå - er, at nok er satan besejret, men hans magt og autoritet i himmelrummet og på jorden er stadigvæk af en ufattelig størrelse. Men vi kan sige: "**Tak, Herre Jesus, at Du har sejret, og at vi har del i din sejr!**"

Det, der ligger i ordene, er en afsløring af fjendens kompetancefordeling og arbejdsområder. En sådan viden er - gennem dette ene vers - stillet til vor rådighed, for at vi skal kunne anvende den i vor kamp mod satans angreb og forførende løgne.

MAGTEN / MAGTERNE

Her bruger Paulus et ord, der betegner begreber som 'ophav', 'begyndelse', men samtidigt et begreb, der har med den kraft at gøre, som har rådet fra begyndelsen. Det er Guds skaberkraft, der rådede fra begyndelsen, og en del af den kraft og magt blev givet til de engle, som Gud skabte og ind-

satte til tjeneste. Også satan, eller Lucifer, fik del i denne magt, og den tog han med sig, da han gjorde oprør mod Gud (Ez.28, 12-16). Den magt, satan fik som en salvet kerub, har han i dag, og den danner grundlag for den ondskab, der driver alt i hans rige.

Satan er en ubestridt enehersker i luftens rige, og hans rige - både i himmelrummet og på jorden - holdes sammen af angst.

MYNDIGHEDERNE

Myndighederne er satans nærmeste tjenere, og det er åndsfyrster på højt niveau. Betegnelsen 'myndighederne' bruger Paulus for at fortælle, hvor stor magt, der står bag disse åndeskikkelser.

Et praktisk eksempel på myndigheden og magten ser vi hos den embedsmand, landshøvding, der blev sendt ud for at herske over jøderne. Han havde sin myndighed fra kejseren, og han udøvede en selvstændig autoritet og kunne handle frit, så længe hans handlinger var til kejserens fordel.

Hos profeten Daniel møder vi et par af disse sataniske 'fyrster' / 'prinser' / 'regenter'. Det er i Daniels bog kap. 10, hvor der tales om 'Persiens fyrste' og 'Grækenlands fyrste', men hvor vi også møder det gud-givne modstykke 'Ærkeenglen Gabriel' og 'Ærkeenglen Mikael'. Her er der tale om åndevæsener, hvor de første er satans delegerede tjene og de sidste er Guds. Alle har

stor magt og autoritet til at handle på deres herres vegne.

VERDENSHERSKERNE

Det er det tredje niveau i det djævelske hieraki. De skikkelser, der findes på dette niveau, er de åndsmagter, som angriber enkeltpersoner, grupper og mindre områder. Det er de skikkelser, vi møder hos New Age som de 'Store, hvide Mestre', og som omfatter Buddha, Krishna, Muhammed og alle de andre gamle religionsskabende figurer. Det er også på dette niveau, vi møder den Jesus-karikatur, som de alternative helbredere taler om, og som New Age også ynder at bruge, når de taler om Jesus som en stor 'mester' - og når de taler om 'Jesus-kraften'.

I New Age's-verdenen kan vi se lidt af, hvordan verdensherrerne arbejder, og jeg citerer fra artiklen "Verdensovertagelsen" i Et Vægteråb nr. 11, august 1990:

"'Én-verdens-religionen', der er profeteret om i Åbenbaringsbogen 13 og 17 er på hastig fremmarch.

Målet for New Age-ledelsen har længe været at blande alle verdens religioner i et enormt fællesskab, ledet af den snart kommende 'New Age-Messias' eller 'New Age-Kristus'.

Den nuværende charmeoffensiv for fred bruges som en løftestang til at drive alle eksisterende religioner til at tilslutte sig

denne New Age' 'Én-Verdens-Religions-Enhed'. Der er peget på den katolske pave som en ønsket talsmand for dette verdensreligionssystem.

En vigtig milepæl for at nå dette vanhelige New Age-mål blev nået d. 25.-30. juni 1989 i San José, Costa Rica i Centralamerika.

I dette tidsrum var ca. 700 af New Age-topledere samlet med politikere, samfundsplanlæggere og religiøse ledere for at fastlægge mål og strategi for det næste ti-år.

Robert Muller, tidligere vicegeneralsekretær i FN, og nuværende universitetsrektor for FN's fredsuniversitet var konferencens vært i fællesskab med den costarikanske regering og den katolske kirke i Costa Rica.

Konferencens direktør, Albelardo Brenes, betegnede det forsamlede lederskab som en "global familie, der er kommet sammen.... for at genbekræfte dens forpligtelse til at arbejde for fred."

World Goodwill, en vigtig New Age-organisation, grundlagt af Alice Baileys "Lucis Trust" (tidligere "Lucifer Trust") med hovedkvarter både i London, Geneve og New York, udgav en særlig nyhedsbulletin om konferencen, som rapporterede: "Det var en bemærkelsesværdig, historisk begivenhed. ... Der var en entusiastisk bred deltagelse af religiøse ledere, inklusive Hans Hellighed Dalai Lama og den katolske ærkebiskop af

San José, Costa Rica, den costerikanske regerings ledelse, inklusive præsident Arias og flere regeringsmedlemmer, foruden repræsentanter for FN.... Andre deltagere var aktivister fra verdensreligionerne, menneskerettigheds- og fredsuddannelsesprogrammerne. Børn deltog i en særskilt "Børnenes Konference".

Ifølge "World Goodwill Bulletin" var konferencedeltagerne blevet inspireret gennem mange forudgående internationale initiativer, i særdeleshed Verdens-Freds-Bededagen i Asissi, Italien, i oktober 1986, hvor Pave Johannes Paul II og repræsentanter for alle verdens religioner, inkluderet hinduer, buddhister, afrikanske heksedoktorer, slangehandlere fra Togoøerne og mange andre, var samlede.

Hovedemner, der optog sindende hos New Age-lederne, den katolske gejstlighed og alle de øvrige konferencedeltagere var: Verdensfreden (red.: den falske New Age-fred), miljøtanker og beskyttelsen af 'Moder Jord' ('Gaia') og organisationen 'Én-Verdens-Religionen'.

Hovedtemaet i Robert Müllers tale blev varmt modtaget af tilhørerne. Müller sagde, at hans personlige 'spirit-guide', ledeånd (dæmon), er Djwhal Khul, den samme 'Tibetanke Mester', som dikterede omkring tyve bøger til teosoffen Alice Bailey og hjalp hende med at grundlægge "Lucis Trust".

På konferencen opfordrede Müller stærkt

deltagerne til at arbejde på at få etableret Én-Verdens-Kirken inden år 2000.

Müller er katolik og bekræftede fortroligt, at hvis tingene udvikler sig som planlagt, er det hensigten, at paven skal indtage en væsentlig rolle i den kosmiske religion, der nu er ved at tage form. Her følger et afsnit af Müllers afslørende officielle tale på konferencen:

"Vi behøver en verdens- eller en kosmisk åndelighed.... Religiøse ledere vil finde sammen før afslutningen af dette århundrede for at definere kosmiske love, der er fælles for alles tro.... De skal fortælle politikerne, hvad de kosmiske love er, hvad Gud, eller guderne eller kosmos, venter af menneskeheden.

Vi må også håbe, at paven før år 2000 kommer til FN for at tale for alle religioner og al åndelighed på denne planet og for at give verden det religiøse syn af, hvordan et tredje årtusinde skal være et åndeligt årtusinde, som vil opleve en sammensmeltning og harmoni i menneskeheden...."

En Én-Verdens-Politisk-Orden er nært forestående.

Müller stoppede ikke ved sin opfordring til paven om at blive hyrde for "Én-Verdens-Religion". Han erklærede også: "Vi behøver en ny verdenspolitik og et nyt politisk system."

"Kun Én-Verdens-Politisk-Orden kan få

tingene på plads," bemærkede han videre, "planeten er på grund af dårlig ledelse vanrøgtet i forfærdelig grad. Det er på tide, vi indser det."

"Starten på integrationen i EF i 1992, fastslog han, er kun det første skridt hen imod et Én-Verdens-Samfundet.

Der er en voksende bevismængde på, at New Age-mestrene arbejder sammen med den internationale finans- og bankverden for at fremme det kommende Én-Verdens-System. Dette system vil skabe enhed mellem verdens politiske, økonomiske og religiøse grupper" (citater slut).

Vi står her overfor stærke åndsmagter, og hvor mennesker er besatte eller under kraftig styring, er det en skikkelse fra dette kraftfulde herskerniveau, som er på spil. Da de ønsker herredømme over enkeltpersoner, kan de udmærket betegnes som 'fyrster', hvilken betegnelse vi da også kan møde på dem flere steder. Det er den kategori af åndsmagter, vi møder i udfrielsestjenesten, hvor den - af Jesus delegerede autoritet til åndsfulde kristne - kommer i funktion, og mennesker bliver befriede i Jesu navn.

ONDSKABENS ÅNDEHÆR

Det er det sidste niveau, vi møder i Paulus' beskrivelse af det djævelske hieraki. Her finder vi hele den skare af dæmoner og

åndelige magter, der står parat til at sætte ind på det enkelte menneskes sind for at påvirke det, men som også er i stand til at påføre mennesket sygdomme af forskellig art, ikke kun psykiske lidelser, men direkte fysiske plager, sygdomme, der er i stand til at give legemlige forandringer, og som ofte bliver behandlet medicinsk eller kirurgisk, hvor det ville have været mere rigtigt at behandle det åndeligt - eller måske på begge måder. Må vi få nåde til at se, hvad det er, vi står overfor.

Det er ikke almindeligt at regne med en velovervejede motivation for ordene hos Paulus i Ef. 6,12, som vi netop har set på. Når det ikke lige er traditionelt anerkendte dogmer, der er tale om, så er det almindeligt at opfatte disse begreber som poetisk beskrivende - eller allegoriske - i hver tilfælde alt muligt andet end så eksakte, som de må være, når man ser på det ordvalg, der er brugt. Det enkelte ords betydning - i forhold til mange andre, der kunne have været valgt - bekræfter formodningen om, at apostelen Paulus meget præcist giver os en organisationsstruktur for dæmoniske kræfter, og det er meningen, at vi skal kende den for at kunne kæmpe ret.

Prøver vi at se, hvad der ligger gemt i de enkelte magtgrupper, kan det meget forenklet stilles op således:

'Magten'/'magterne' er satan selv, lög-

nens far, ærkebedrageren og forførereren, men også personificeringen af ondskaben, når denne er værst. Satans had til Gud og Hans skaberværk er ufatteligt for os.

En gang under en bedestund for nogle mennesker fik jeg lov at 'se' lidt af ondskaben hos satan. Det var et dyb så uendeligt og mørkt, at kun et råb på Jesus og en vished om Hans nærvær, bevarede os fra en virkelig panisk rædsel for denne ondskab.

Djævelen træder ikke selv frem i særlig høj grad i disse år, men han gemmer sig bag nogle masker, så mennesker bliver forført til at tilbede ham. Der findes mange direkte satantilbedere i dag, og deres antal er stigende, men i forhold til, hvad der opstår af heksekulte og andre lignende bevægelser, er antallet af bekendende satantilbedere ikke særligt stort herhjemme.

Det er karakteristisk, at man officielt og i de lavere grader indenfor hekse- og shamankultene afviser djævelens eksistens og påstår, at han er en kristen opfindelse for at skræmme mennesker .

Det, man arbejder med, er hvid magi og gode kræfter, det er naturtilbedelse og miljødyrkelse, siger man.

Meget af det samme møder vi i miljøtanken om 'Moder Jord' ('Gaia') som en levende eksistens. Netop denne lære har sit udspring i nogle af de gamle babyloniske afgudsbilleder. Der møder vi tanken om

gudinden, frugtbarheden og livet, 'Moder Jord' og 'solguden', 'Fader Sol' eller Lucifer og deres søn. De optræder som den vanhel- lige treenighed: Faderen Lucifer, helligan- den Moder Jord og deres søn, fortabelsens søn, Antikrist.

Denne lære er i stærk udbredelse rundt om i verden, og vi skal bare vide, at bag den står mesterløgneren, satan, selv. Det gør han også, når vi taler om 'Moder Jord' og alt, hvad miljøbevægelserne skal genop- rette. En del af miljøudsagnene er rigtige, for vi har selvfølgelig også som kristne et medansvar for den jord, Gud har sat os på. Men pas på, for meget af miljødebatten idag er satanisk inspireret og leder ind i et na- tur/miljøforhold, der ender op i, at jorden bliver en afgud.

Dette er blot et enkelt eksempel på, hvor- dan forførelsen arbejder i dag.

Myndighederne

Det er de magtfulde åndefyrster, der her- sker over nationer eller verdensdele, hvor deres magt vises gennem nationers historie og nationale karaktertræk. For at forstå noget af deres virkemåde, er det ofte en fordel at se lidt på et lands folkløse og se, hvilke egenskaber nationerne har tillagt deres afguder. 'Myndigheden' over f. eks. Norden vil antage væsen som afguden Odin fra den nordiske mytologi, og for Danmarks vedkommende vil åndsmagten ligne den

gamle bondegud, Thor, i hvem mange af de gængse karaktertræk for den danske nation findes afspejlet.

Når vi begynder at kunne identificere den åndsmagt, der råder over vor nation, vil vi også lære at blive opmærksomme på karaktertræk hos os selv, som vi kan se, at det er vanskeligt at slippe af med. Disse karaktertræk kan ikke bydes væk eller bindes. De er arvelige og kan som sådan kun brydes, *når de bliver erkendt og bekendt som synd og bliver bragt til Jesus.*

Verdensherskerne

Det er de sataniske fyrster eller herskere, som vi møder i den daglige kamp og i udfrielsestjenesten, og når vi bliver belejret af dæmoniske kræfter.

Det er også fra dette niveau, vi møder de magter, der holder byer og egne bundet, og det er dem, vi møder som det åndelige bagland for satanisk lovgivning og den dæmoniske modstand mod kristne aktiviteter.

Den må vi bekæmpe - *iførte den fulde rustning.*

Ondskabens åndehær

Det er alle de små og store dæmoner, der tjener verdensherskerne ved at plage mennesker, bringe dæmonisk inspireret sygdom, ligge på lur efter svagheder i den menneskelige natur, således at en dæmonisk inspireret tanke kan sendes ind.

Det er fra dette niveau, jordstrålesøgere, pendulører, clairvoyante o.a. får deres svar, ligesom det er åndsmagter herfra, mennesker møder, når de ønsker at opleve rejser til deres tidligere liv.

"Tak, Jesus, at uanset hvor stor fjendens magt kan se ud, så er Du sejrherren fra Golgata, og er vi under Dit blod, så kan vi besejre fjenden og holde stand på den onde dag. Tak, Jesus, for lod og del i dit rige allerede her på jorden!"

3

SAMFUNDSÅND

"Danskerne er dovne, egoistiske, illoyale og har en stor selvstændighedstrang!"

Denne karakteristik fremsatte en direktør for et rådgivningsfirma i et foredrag om skandinavisk ledelse, og han fortalte om, at hvis det kunne lade sig gøre at lede den slags medarbejdere, så kunne det lade sig gøre at lede alle mennesker. Hvordan han iøvrigt beskrev sin opfattelse af skandinavisk ledelse, behøver vi ikke at beskæftige os med i denne sammenhæng, men det, der er spændende, er den karakteristik af danskerne, han fremkommer med. Den fremsættes som en konklusion på års erfaringer i ledelse, personalerådgivning og uddannelse.

Lad os se lidt nærmere på de udtryk, der blev anvendt:

Doven

'Doven' behøver ikke at betyde *lad*, ikke gide at bestille noget, men betyder i denne

forbindelse, at man kun gør det, der er nødvendigt, eller som man er motiveret for. Modsætningen møder vi hos dem, der arbejder for at arbejde eller kan blive begejstrede og arbejde entusiastisk for en uselvisk sag.

Egoistisk

Mennesker, der stiller spørgsmålet: "Hvad kan jeg få ud af dette?" er egoistiske. Egoismen kan ofte findes som gruppeegoisme, hvor spørgsmålet bliver: "Hvad kan gruppen få ud af det?"

Illoyale

Det er en fæl karakteristisk at få hæftet på sig, men her har det en sammenhæng med gruppe- og personegoismen, sådan at den personlige egoisme går foran gruppeloyaliteten. Det kan vise sig ved, at hvis der tilbyder sig en bedre mulighed i en anden gruppesammenhæng, det være sig udfoldelsesmæssigt, meningsmæssigt eller en økonomisk gevinst, så skifter gruppeloyaliteten over til den højstbydende. Alt dette kan ske indenfor normale, moralske normer.

Selvstændighedstrang

Selvstændighedstrang kan gøre det vanskeligt at samarbejde og at være i stand til at modtage vejledning og tilrettevisning.

Alle disse karakteristika kan jeg nikke gen-

kendende til ud fra erfaringer med mig selv og mine egne reaktioner, og gennem mange års erfaring i ledelse fra erhvervslivet. Her har det været nødvendigt at tage hensyn til medarbejderes selvstændigheds-trang, så den både blev udnyttet og til en vis grad undertrykt. Til imødegåelse af disse forskellige - både negative og positive - egenskaber, er der udviklet adskillige psykologiske ledelsesværktøjer.

Heldigvis er der en udvej for at få fjernet de negative sider af denne karakteristik af den almindelige dansker. Det vil vi se på senere.

Vi forlader for et øjeblik nutiden og vil kaste et kort blik tilbage på den nordiske mytologi - Asatroen - for at se, hvilket menneskesyn og hvilken etik den indeholder. Ud fra digtet "Havamal", "Den højestes sang", får vi en karakteristik af Odin, Valhallas hersker. Han er først og fremmest krigens og dødens gud, som igangsatte krige ved at udså splid, splittelse, misundelse og kiv mellem fyrster og herskere. 'Svig' er et af hans kendetegn.

Odin er den okkulte klogskabs gud, og hans magiske kendskab omspænder ifølge "Havamal" alle områder.

Den eneste musiske udtryksform, man møder hos aserne, er gjaldersangen og gjaldhornet, en umelodisk trolldoms-sang, der blev benyttet til at forbande andre

med - eller til at at gå i trance ved.

Odinskikkelsen karakteriseres i dag blandt mange spiritister som 'mestershamanen' og 'spiritistguden'.

Thor var bondegudeskikkelsen. Han opretholdt ro og orden i kraft af sin styrke, og ud fra dette voksede der en lang række glorificerende myter om ham. Hans evner som beskytter var knyttet til styrke, og det er i den forbindelse, vi i folkløren har fået billeder af ham ført videre. At svig og bedrag er en normal foreteelse hos Thor, må vi have med for at få et fuldt billede af de to hovedskikkelser i vikingetidens guderegalleri.

Ud fra ovennævnte får vi et indtryk af, hvilke karaktertræk vikingetidens danskere - og skandinaver iøvrigt - tillagde deres afguder. Gennem alt dette blev der åbnet op for, at den dæmoniske fyrste kunne sende sine tjenere, verdensherrerne, i skikkelse af ovennævnte guder.

Vikingetiden var ikke den helteprægede romantiserede tid, vi ofte forestiller os, men det var en tid, hvor hver enkelt høvdings område og suverænitet blev varetaget med alle tænkelige midler. Loyalitet og trofasthed var ukendte begreber, og egensindighed og egoisme var drivkraften bag de mange vikingetogter og erobringer, som mange i dag beundrer. Samtidig med, at høvdingen ofte var 'præst' ('gode') for det lokale 'hov' (offersted), var han en mand, der tit var i

besiddelse af overnaturlige evner, idet tilbedelse af Odin var klart okkult. 'Goden' kendte til at 'koge sejd', det vil sige at beskæftige sig med sjæle-rejse-teknik (ud-af-kroppen-oplevelser), samt med at kaste forbandelser ('gjaldre') på sine fjender.

Asetroen har i de seneste år fået stor fremgang i Danmark. De er blevet godkendt som trossamfund og er ofte i medierne.

Den højt besungne vikingetid kan kort karakteriseres som en tidsperiode med en kraftigt, okkult prægning. Egoisme, selvtilstrækkelighed, egenrådighed og selvstændighed trådte klart frem på alle niveauer i samfundslivet. Man holdt sig til en høvding eller en guddom, så længe de var de stærkeste, men kom der nogle, der var stærkere - eller tilbød flere personlige fordele, blev *de* fulgt i stedet for.

Når folkekarakteren i dag så udpræget er den samme som på vikingernes tid, nemlig den selvstændige/egoistiske, så er det forsvaret at konkludere, at de samme åndsmagter stadigvæk råder over os og vort land. Det er de karaktertræk, der som magnet tiltrækker dæmoniske kræfter, og som vi skal have gjort op med. Det er en ubetinget nødvendighed, for at Guds rige kan få fremgang i vort land.

For at kunne bryde fjendens greb om det danske folk, må vi som genfødte, levende kristne begynde med os selv. Vi må beken-

de vore negative karaktertræk som synd og bede om tilgivelse for de alvorlige følger vor egoisme og selvrådighed har fået. Især den udprægede gruppe- og enkeltpersons-orienterede egoisme har nok mere end noget andet hindret en virkelig overgivelse til Jesus og været en blokering for at kunne komme ind i en fuld og helhjertet tjeneste for Ham. Vi skal ikke tjene gruppen, men vi skal i gruppen stå sammen om at tjene Herren.

Det billede, vi har fået af vor nationale karakter, viser, at de samme åndsmagter hersker over Danmark/Norden idag som på vikingetiden. Deres greb brydes kun ved omvendelse og syndsbeholdelse.

“Ja, men vi lever i nådens tid under den nye pagt,” sådan lyder det fra mange, og ligeså: “Gud er kærlighed,” og “når vi tager imod Jesus som Frelser er alt i orden.”

Jesus siger helt klart, at Han er kommet for at fuldkomme loven (Matt. 5,18-19):

“Sandelig siger jeg jer: før himmel og jorden forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket. Den, der bryder blot ét af de mindste bud og lærer mennesker at gøre det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget. Men den, der holder det og lærer andre at gøre det, skal kaldes stor i Himmeriget.”

Det, den nye pagt giver os, er et rent hjerte og en ny ånd, så vi vil blive i stand til at leve, så loven bliver opfyldt i vore liv. Den

er den målestok, hvormed vi kan bedømme os selv, vore tanker og handlinger.

Paulus taler i Romerbrevet 8,4 om, at loven driver os til Kristus, fordi vi i egen kraft intet kan gøre: *“... for at lovens krav skulle opfyldes i os, som ikke lever i lydighed mod kødet, men i lydighed mod Ånden.”* Altså er lovens ord gyldige, og derfor er dét, vi læser i 2.Mosebog 20,1-5 også gyldigt. Her tænker jeg specielt på den nedarvede straf i de tilfælde, hvor der har været afgudsdyrkelse involveret. Det, vi behøver, er, at vi overfor os selv ærligt beder om at få vist, om vi hver især har sat læresætninger, dogmer, ledere og menighedssammenhænge på en plads, hvor Gud skulle være. Hvis der i vore hjerter, forledte dertil af vor kødelige natur, har fundet en ubevidst tilbedelse sted, så er det nødvendigt for os at bekende og omvende os.

Når jeg ser ud over det kristne landskab i Danmark, ser jeg små bevægelser mod den Åndens enhed, som Jesus be'r om i sin ypperstepræstelige bøn (Johs.17). Når jeg tænker på alle de bønner, der er bedt om enhed, og alle de uddrivelses- og splittelses-ånder, der har fundet sted i tidens løb, må jeg erkende, at det er en dæmonisk fastholdt splittelse, der finder sted. Det er min dybe bøn, at alle, der af hjertet ønsker Guds riges fremgang, må tage dette alvorligt og bede om at få lys over sin egen situation, så omvendelse og syndbekendelse kan

åbne for en ny frihed i Jesus Kristus.

Først, når vi som Guds folk og Jesu Kristi disciple har fået overgivet og helliget vor gamle, nationale natur, er vi i stand til at tage kampen op imod den snigende indflydelse, som den gamle asatro er på vej til at få i vort samfund.

4

I KAMP

Ingen fornuftig stridsmand går uforberedt i krig - med hullet rustning eller med sit sværd pantsat.

Bruger vi det sidste billede, så er det typisk, hvad mange mennesker oplever. De har virkelig overgivet deres gamle liv til Jesus, og der er gjort op med gammel synd. De er frie, genfødte, levende kristne, men alligevel virker det ofte som om, at de slag, der bliver slået, kun er slag i luften. Det kan strengt taget ikke forundre nogen, når sværdet er pantsat - og oven i købet hos fjenden. Det sværd, han udleverer i stedet for det pantsatte, er et papmachesværd til legetøjsbrug.

DE NATIONALE KARAKTERTRÆK

Derfor er sidste kapitel så vital for vor kampevne og duelighed, for først, når vi også får gjort op med vore nationale karakterbrist, begynder vi for alvor at kunne bruge vore åndelige våben til angreb.

FÆDRENES SYND

Emil Kremer bruger i sin bog "Åbnede Øjne" netop billedet med synd, der giver djævelen en prioritet - en panthaverret - i et menneskes liv. I Daniels Bog 9,4-11 møder vi princippet om syndsbeholdelse på fædrenes vegne.

I 4.Mosebog 32,23 møder vi advarslen om, at synden - den uopgjorte synd, der ikke er skjult under Jesu blod - vil indhente os på et eller andet tidspunkt, og netop i den åndelige kamp for andre mennesker, for byer og for vort land vil fædrenes synd ofte indhente de kæmpende, hvis der ikke er gjort op med den.

Den åndelige kriger, der er iført sin rustning og har et effektivt, skaptslebet sværd i hånden, er en vigtig del af Herrens hær.

Det karaktertræk, der har voldt flest problemer i fortiden, nemlig den navlebeskuende selvcentrerethed, der har præget - og stadig præger mange kristne - kan vendes til en selvstændighed, så man kan gå i krig på Herrens bud og stå fast på den tildelte opgave uden at misunde eller mistænke andre. Kristne krigere skal velsigne deres medkæmpere og ellers koncentrere sig om at udføre netop *deres egen* opgave, idet blikket er fæstet på Jesus og ikke på, hvad alle andre gør.

PERSONS- OG GRUPPEEGOISMEN KORSFÆSTES

Det, Gud kalder os til i dag, er en oprejs-

ning af det enkelte menneske, så det kan stå selvstændigt ind for Herrens trone og sige: "Her er jeg! Hvor ønsker du at bruge mig?" En sådan holdning fører aldrig til oprør eller splid, men til en lydhørhed overfor Herren i den enkeltes liv. Når et menneske ved, at Gud har sat det sammen med andre i Hans legeme, så er det i stand til - helhjertet - at være en del af Legemet og underordne sig dem, Gud har sat til at være ansvarlige på det pågældende sted.

Til gengæld vil mange opleve nye individuelle kald til bønnekampe, til at stå i gabet, til hjælpetjeneste, til at fungere som åndelige fædre og mødre for nye i troen.

Den frie, forløste menighed, der har set, hvilket mægtigt potentiale, der står parat til at virke på Herrens bud, vil ikke være interesseret i at styre den enkelte, men hjælpe, træne og vejlede ind i enhvers personlige kald.

Alt dette kan kun ske dér, hvor person- og gruppeegoismen er blevet korsfæstet og skjult under Jesu blod.

Når vi engagerer os i åndelig kamp, dels for at hindre djævelen i at vinde frem, og dels i arbejdet med at afsløre hans planer og hensigter, så er det sandhedens time, der oprinder for os.

GLEMSELENS HAV

I den del af tjenesten, som vi i KIC kender dybt personligt - nemlig afsløringen af djæ-

velen på alle de områder, Gud giver os nåde til, er det en personlig erfaring, at *alt*, hvad der kan bruges til at anklage os med, bliver brugt. Det gælder helt tilbage - så langt som det er muligt at huske. Her er det ofte, at kampen begynder. Alt det, der er bekendt og bragt ind under Lammets blod, skal blive, hvor det er, nemlig i 'glemselens hav'. Det kan ofte være vanskeligt at fastholde, at begivenheder og hændelser fra fortiden er tilgivet og lagt væk. I stedet går mange ind under syndebyrden igen og igen, og de begynder at bekende og bede om tilgivelse og renselse i Jesu blod for ting, der for længe siden er tilgivet. Kan vi bringes der hen, hvor gamle sager får lov at lamme os og gøre os passive, indtil vi får bekendt det hele én gang til, så har djævelen vundet et slag. Han har vundet en runde, fordi vi glemmer at holde fast i Bibelens ord om, at *tilgivet synd er slettet synd* (Hebr.10,17-18).

Det er den ene ting. Den anden er, at mens vi er optaget af os selv og al vor dårlighed og den slettede synd fra fortiden, så er vi ikke i stand til at stå fjenden imod. I en sådan periode kan vi ikke yde modstand mod djævelen.

Derfor: Stå djævelen imod, når han taler om synd, der *er* tilgivet og slettet! Sig til ham: "Kom ikke med det der! Det er gjort op! Forsvind i Jesu navn!"

Noget helt andet er, hvis han får fat på et

område eller en hændelse, der *ikke* er bragt til Jesus. Så er der kun én ting at gøre, og det er at få bekendt og bedt om tilgivelse, så også denne del af fortidens spøgelse kan blive bragt ind under Jesu blod og forsvinde, så vi kan blive frie og gå videre.

Når vi er i den position, at vi ved - efter at have spurgt Helligånden - at der ikke er uopgjort synd, så kan vi i fortrøstning vide, at vi er iført den fulde rustning og udstyret med et nyslebet sværd, og vi kan gå i krig på de områder, Herren kalder os til.

Jeg må lige gøre klart, at hvis Helligånden ikke taler om uopgjort synd i et givet øjeblik, er det ikke nogen lære om syndfrihed. Det må endelig ikke misforståes. Der kan udmærket senere dukke noget op fra fortiden. Det skal så kendes og gøres op, men på forespørgsels-tidspunktet har der ikke været noget, der skulle tages op. Er vi villige til at få gjort tingene op helt til bunds, er det Herren, der bestemmer, hvornår og hvor, det skal gøres.

LÆRE UDHOLDENHEDEN AT KENDE

Selve den åndelige kamp er ofte en ensom affære, hvor en enkelt - eller måske nogle ganske få - får en helt bestemt opgave, en specifik forbønsskamp, et kald til at 'stå i gabet' for en person, en tjeneste, en by eller egn osv.

Den måde, de fleste kampe vindes på, er

gennem udholdenhed, sjældent gennem de store ord og armbevægelser, men djævelen gør, hvad han kan for at udmatte os og bilde os ind, at det er nytteløst.

Lad mig nævne et par eksempler: Jesus var 40 dage i ørkenen, og først, da han var udmattet, kom djævelen til Ham for at prøve Ham (Matt.4,2).

Princippet om udholdenhed møder vi i Luk.18,1-8 om kvinden og den uretfærdige dommer.

I det hele taget er udholdenhed og det at vente i tillid til Gud, et vigtigt våben i vor kamp imod djævelen, fordi vi er så vant til, at alting skal ske her og nu.

Selv om den åndelige kamp ofte er en kamp for nogle få, så er det en god oplevelse at få lov til at være med i et åndeligt fremstød sammen med mange andre, som kommer sammen fra nær og fjern for at kæmpe en præcis kamp for et område, en kampagne eller lign.

Vi skal i de situationer altid være opmærksomme på, at selv om der bliver vundet en runde i forbindelse med en stor aktion, **så skal sejren bevares**, og det foregår lokalt - i udholdenhed - af mennesker, der vil stå i gabet.

5

FORBØN I PRAKSIS

Vi vil nu i det følgende se på den praktiske fremgangsmåde, når vi skal begynde at tage et åndeligt ansvar for det eller de områder, Gud lægger hen til os.

Det første, vi er nødt til at gøre os klart, er: Hvad forventer vi at opnå gennem den forbønsindsats, vi er parate til at gå igang med?

Vi er nødt til at have et veldefineret mål for at kunne bede målrettet, for hvis vi bare beder 'ud i det blå' om, at Gud skal gøre en hel masse for vort lokalområde, så sker der med garanti ikke noget.

Det helt primære mål for enhver forbønsindsats må være, at mennesker bliver frelst. For at det skal være muligt at nå mennesker med evangeliet, må vi være opmærksomme på, at der er åndelige hindringer og spærringer, som djævelen lægger ud netop for at stoppe mennesker i at høre budskabet om Jesus Kristus. Forbønsind-

satsen har derfor to væsentlige felter, man er nødt til at beskæftige sig med.

1. En grundlæggende undersøgelse af de åndelige blokeringer, der findes i det område, vi arbejder i.

Vi skal bede om, at Helligånden vil hjælpe os til at blive opmærksomme på de åndelige aktiviteter, der finder sted rundt om i vor by eller vor egn. Men vi kan ikke nøjes med at sidde stille og vente på åbenbaring om, hvor de åndelige blokeringer findes. Vi må selv gå igang. Åndelige fæstningværker og blokeringer kan holde mennesker fra at kunne tage imod Jesus som Herre, og det kan være både fra gammel tid og fra nutiden.

Dæmoniske fæstningværker har kun én mulighed for at blive grundlagt, og det er synd. Uden at enkeltpersoner, grupper af mennesker eller en hel nation begår grov synd, det Bibelen betegner som vederstyggelighedssynd, kan der ikke opbygges dæmoniske fæstningsværker.

Vederstyggelighedssynd vil sige, at mennesker vender sig bort fra den levende Gud og begynder at tilbede andre guder eller at søge hjælp hos dem, som det sker blandt andet i den alternative sektor, eller bliver en slave af sine lyster, så de bliver herrer i menneskers liv, eller der kommer en så stor fokusering på materialisme og velstand, at dét bliver en afgud. Alle disse forskellige former kommer ind under begrebet veder-

styggelighedssynd og er med til at danne åndelige blokeringer imod at høre evangeliet.

Djævelen har travlt i disse år, inden Herren Jesus kommer igen for at hente sine i skyen. Derfor ser vi en stadig stigning af åndelig aktivitet, en stigning, der har sin forklaring i den åndelige åbenhed, der findes i den gamle, vestlige kultur netop nu. Det er en åbenhed af samme karakter, som vi finder den i Ap.G. 20,20-21. Når den åbenhed findes, er det tid at vinde sjæle for Jesus. Det er djævelen også klar over, og derfor har han så travlt i disse år.

Den forførelse, der finder sted, skifter meget hyppigt karakter, så det af og til kan være svært at følge med, men hvis vi som forbedere ønsker at være med til at dæmme op for den dæmoniske infiltration, så er vi nødt til at være agtpågivne overfor hvilke skikkelser, forførelsen ifører sig.

Til brug for den grundlæggende afsløring af fjendens fæstningsværker og strategi, findes DVD'en "Et Land i Lænker" som underviser om de forskellige former for gamle og nye fæstningsværker og gennemgår, hvordan de skal behandles.

2. En praktisk anvendelse af de resultater, vi har fået gennem vore undersøgelser.

Som det tidligere er nævnt, er synd hovedårsagen til, at der kan opstå dæmoniske fæstningsværker, hvorfra blokeringerne

mod at høre evangeliet udgår, og hvorfra de åndelige inspirationer til protest og vold mod kristne kirker, menigheder og symboler kommer.

Fæstningsværker af den art kan kun nedbrydes ved, at årsagen til deres opståen bliver fundet og bekendt som synd, idet nogen tager ansvaret for, at det overhovedet har fået lov til at finde sted.

Vi har flere bibelske beretninger om, hvordan synd hos Guds folk har fjernet velsignelsen fra folket, og først når synden er blevet bekendt, er der igen åbent for, at velsignelsen kan strømme til mennesker. Det bedst kendte sted er profeten Daniels bøn fra Daniels bog 9,4-11, hvor profeten bekender synd på fædrenes vegne. Det vil sige, at han tager et åndeligt medansvar for, hvad hans folk har bedrevet i tidligere generationer.

Denne bøn løste op for jødernes begyndende tilbagevenden og for Daniels store syner om endetiden.

Den samme bøn finder vi Ezra's bog, hvor præsten Ezra bliver dybt fortvivlet, da han erfarer, at jøder, der var i Israel, ikke holdt sig for sig selv, men blandede sig med afgudsdyrkerne i landet - både hvad ægteskaber og afgudsdyrkelse angik (Ezra 9).

Også Nehemias måtte gøre op med både sine landsmænds, sine egne og sin slægts synd, inden han turde bede om nåde fra Gud til at vende tilbage og genopbygge Je-

rusalems mur (Neh. 1,4-11).

Et gennemgående træk i alle tre beretninger er det personlige ansvar, de tre Guds mænd påtager sig på deres egne, deres slægts og deres folks vegne. Denne holdning, der kræver, at de ydmyger sig for Gud og bekender synd, åbner op for, at Guds nåde kan begynde at strømme igen.

Det er væsentligt at gøre sig klart, at der her ikke er tale om at bekende synd på forfædrenes vegne, *så de bliver frelst*, men en erkendelse af den samhørighed, der er imellem generationerne og imellem mennesker af samme rod. Det, vi gør, er at erkende, at vi er bundet af deres handlinger, og der, hvor handlingerne har været gudsfjendske, må vi gøre op med det for at kunne sætte i frihed.

Det nye Testamente taler ikke så klart om vort ansvar for vort folk, men derimod er det et gennemgående træk i NT, at vi skal nå mennesker med evangeliet, for at de må blive frelst. Her er det, at Det gamle Testamente anviser nogle metoder til at nedbryde fortidens vederstyggelighedssynder. Disse metoder kan vi anvende, når vi går ind i den kamp mod magter og myndigheder, som har sit klareste udtryk i Ef.6, 10-18, men som også kommer til udtryk mange andre steder.

At kristne på nytestamentelig tid kendte til, at fysiske genstande kunne være bærere af et åndeligt budskab, læser vi i Ap.G.

19,11, hvor der er tale om salveklude og bæltter fra Paulus, som bar så meget velsignelse med sig, at syge blev helbredt, og dæmoner flygtede. På samme måde er det med satans verden. Hvor han er blevet tilbedt, eller hans hjælp er blevet påkaldt på den ene eller anden måde, er der en eftervirkning af åndelig karakter.

Hvem er det så, der har autoritet i den åndelige verden til at gribe ind?

Det er altid den lokale menighed, eller dem blandt de lokale, levende kristne, der har kald til at være forbedere. Grundlaget for dét princip finder vi i 5.Mos. 21,1-9, hvor der tales om, at et lokalområde skal renses efter blodsudgydelse begået af en ukendt.

Det er klart, at den lokale menighed kan tilkalde hjælp udefra til undervisning og støtte i en forbønsskamp. Men ansvaret og initiativet er altid lokalt.

Hvem er det i den lokale menighed, der kan gå ind i den åndelige kamp?

Det er de levende, genfødte, helligåndsdøbte kristne, Gud kalder til denne opgave, men det er ikke nok at have lysten til åndelig kamp. Er der bevidst, uopgjort synd i os selv, må det gøres op, som det tidligere er nævnt, og er der ting, vi ikke vil have gjort op med, må vi simpelthen lade være med at gå igang.

Det, der er vitalt i denne strid, er vor vilighed til at ydmyge os for Gud, at erkende

vor magtesløshed i at udtænke strategier og magtfulde bønner, men også at vi er fulde af forventning til, at Gud ved sin Helligånd vil lede os, når vi vil underordne os Ham.

Når det sker, kan vi gå i kamp i Jesu navn med den autoritet, der er lovet os, og vi vil se, hvordan mørkets magter må trække sig.

Det er ikke altid noget, der sker på én gang, og det kan være en langsigtet udholdenhedskamp, hvor vi bliver prøvet på, om vi nu også står fast på, at Guds ord og Guds løfter passer.

Det er en kamp, der vil møde modstand mange steder fra, og selvfølgelig vil der komme mange angreb fra de åndsmagter, der pludselig begynder at føle deres magt vakle under dem. De vil forsøge at bilde os ind, at vi ikke har nogen autoritet, og hvis det ikke hjælper, så vil de forsøge at tage vort kampmod eller i visse tilfælde angribe os fysisk eller sætte ind på vore svage steder. De kender vore svage steder, men vi må være vise og i bøn søge Herren for, hvad årsagen er til det, der overgår os, og er det selvforskyldt, må vi ydmyge os, bekende og bede om tilgivelse, så vi kan blive genrejst. Vi må bede om beskyttelse og i nogle situationer byde mørkets magter at forlade os - alt efter hvad Helligånden inspirerer til.

Det sværeste at hamle op med er de angreb, der kommer fra sjælelige kristne, som ikke fatter, hvad åndelighed og åndelig

kamp er. Dem er der desværre en del af, og de er ofte meget modtagelige for små tilskyndelser og tanker, der bliver plantet i dem, så snart der sker noget, de ikke forstår, og som afviger fra det, der normalt plejer at ske i menigheden.

Der er kun én ting at gøre, og det er at bede for dem og velsigne dem, og så bede Gud om at åbne en ny forbønsvej, hvor vi må være så vise, at vi ikke påkalder os disse menneskers opmærksomhed, men kæmper kampen, som i bund og grund er åndelig, og derfor skal udkæmpes med åndelige våben.

Til sidst skal der lyde en velsignelse over enhver, der hører kaldet til at gå ind i den anonyme, ofte misforståede, åndelige kamp, og er villige til at rejse et værn for landet eller til at stille sig i gabet.

Ez. 22,30: „Jeg søgte efter én iblandt dem til at rejse gærde eller stille sig i murbruddet foran mig til værn for landet, for at det ikke skulle gå til grunde.”

Hvis læsningen af dette hæfte har født spørgsmål eller afdækket nogle områder, hvor du ønsker yderligere information, så kontakt Kristent Informations Center på tlf. 43 33 50 94

Indholdet i dette hæfte uddybes yderligere i undervisningsvideoen "Et Land i Lænker", som kan bestilles hos Lychnos Publising på 86 65 29 89 og koster kr. 180,- + porto.

Kristent Informations Center
Viborgvej 69
8830 Tjele